

Elisabeth Mollema

Barry B. L. Bak

zwijzen

Sluit aan bij school

Wie is wie?

Ik heet **Barry Benjamin Lodewijk Bak**.

Zeg maar Barry B.L. Bak. Mijn haarkleur is oranjerood en ik heb flaporen. Daar word ik regelmatig mee gepest.

Mijn zusje, **Nora**, is zes.

Ze kan pas lezen. Ze noemt mij Barry Buh Luh Bak.

Eerst ergerde dat me nogal, maar nu vind ik die bijnaam wel grappig.

Ik word vooral vreselijk gepest door **Johannes**. Hij zit bij mij op school. Hij is twee koppen groter dan ik en op die schuiten van voeten kan hij veel harder rennen. Ik maak dus weinig kans tegen hem.

Het avontuur waarin ik per ongeluk verzeild raakte, kan ik niet verklappen, maar wel de namen van de boeven. Ze heten **Anthony**, **Willem** en **Ricardo**.

In mijn klas zit het mooiste meisje van de hele school. Ze heet **Valerie** en ze lijkt op een barbiepop. Ze is onbereikbaar voor bijna iedereen. Bijna ... want ik kom toevallig wel met haar in contact. Ik vertel niet hoe. Lees het boek maar!

Sprintje

Wanneer de schoolbel gaat, stokt Barry's adem. Zijn hart begint als een razende tekeer te gaan en zijn hersenen schakelen in een hogere versnelling. Al zijn zintuigen staan op scherp.

Vanaf nu is het oppassen geblazen. Zodra hij de klas verlaat, kan hij elk moment in handen van Johannes vallen.

Johannes zit net als Barry in groep 7. Maar dan in de andere groep 7, in een ander lokaal dat helemaal aan het einde van de gang ligt.

Daardoor heeft Barry een kleine voorsprong.

Barry sprint de klas uit.

'Niet vergeten morgen je leesopdracht mee te nemen!' roept de juf hem na.

Barry kan geen oponthoud gebruiken. Zonder zijn vaart in te houden kijkt hij om.

'Ja, doe ik, juf!'

Boink! Hij botst tegen een meisje op.

Het is Valerie.

Valerie heeft blond haar. Helblond, net als de barbiepop van Barry's zusje. En ze is zo tenger, dat ze bijna doorzichtig is. Ze lijkt net een elfje.

Valerie is zo'n meisje dat onbereikbaar is voor een jongen als Barry. Maar ook voor andere jongens. Niet omdat ze zo mooi is, maar omdat ze zo verlegen is. Valerie zegt nooit iets terug als je tegen haar praat. Barry heeft haar dit schooljaar nog maar twee woorden horen zeggen: ja en nee.

Valerie kijkt hem geschrokken aan als hij haar voorbij stormt. 'Sorry! Ik ...' stamelt Barry. 'Dag!' Hij haalt diep adem en rent de gang in. Zigzaggend scheurt hij tussen de kinderen door naar de uitgang van de school. De drie stenen treden bij de voordeur springt hij in één keer af. Hij komt wankelend neer. Struikelend rent hij verder.

Er zijn nog maar weinig kinderen op het schoolplein. Snel scant Barry de omgeving.

Johannes is groot: hij steekt boven iedereen uit. Hij lijkt eerder vijftien dan elf. Op die schuiten van voeten van hem loopt hij twee keer zo snel als Barry.

Hij is nergens te zien. Gelukkig!

Barry ontspant een beetje. Maar hij moet nu niet treuzelen. Het is hem al vaker overkomen dat Johannes uit het niets tevoorschijn kwam. Vorige week nog lag Barry opeens met zijn gezicht plat op de straatstenen. Het bezorgde hem een snee in zijn bovenlip. Toen hij opkeek, zag hij die vals grijnzende kop van Johannes boven zich uit torenen op dat lompe lichaam van hem.

Barry rent op topsnelheid het schoolplein af. Daarna gaat hij linksaf, vervolgens meteen rechtsaf de volgende straat in. Hij weet inmiddels dat het zes lantaarnpalen ver is tot de hoek. Hij begint te tellen. Dat is één. Het is net hordelopen.

Rennen!

De schouderband van zijn rugzak snijdt in zijn schouder. Hij zou hem over zijn andere schouder willen hangen, maar dat is lastig terwijl hij rent. Stoppen kost ongetwijfeld te veel tijd.

Snel werpt hij een blik achterom.

O nee!

Een paar jongens komen de straat in gestormd. Zijn dat Johannes en zijn vriendjes? Barry kan het zo gauw niet zien. Beter maar hard doorrennen.

De schouderband begint steeds meer te knellen.

Twee. Nog vier lantaarnpalen! Het is nog behoorlijk ver. Hij is nog lang niet veilig.

De jongens roepen iets. Als ze hem maar niet inhalen. Hij hoort hun dreunende voetstappen steeds dichterbij komen.

Barry voelt zijn hartslag in zijn lichaam bonken.

Nog drie lantaarnpalen!

In de verte ziet hij auto's over de Hoofdstraat rijden. Als de jongens hem maar niet te pakken krijgen voor hij daar is.

Hij hoort ze weer iets roepen.

Nog twee lantaarnpalen! Dan nog een klein stukje en dan is hij op de hoek van de straat. Daar staat een krantenkiosk en daar zijn altijd mensen. Daar is hij veilig.

Nog één lantaarnpaal. Het lijkt wel of zijn rugzak steeds zwaarder wordt. Zo hard hij kan, rent hij verder.

'Hé, rooie! Heb je wind mee vandaag, met die zeiloren van je?'

Het stemgeluid klinkt gevaarlijk dichtbij.

Barry hoort de jongens schaterlachen. Hun voetstappen dreunen alsof er een horde wilde bizonen door de straat dendert.

Elk moment kunnen ze hem inhalen.

Hij is de laatste lantaarnpaal gepasseerd. Nog een paar meter! De jongens zijn gevaarlijk dicht achter hem. Hij kan hun ademhaling horen. Maar hij kan niet harder.

Opeens voelt hij een keiharde stoot in zijn rug. Met moeite kan hij zijn evenwicht houden. Hij hoort de jongens hard lachen. Ze roepen allerlei scheldwoorden.

‘Haha! Zeiloor heeft de finish niet gehaald! Jammer voor hem. Is die rugzak niet te groot voor je, kaboutertje Peenhaar? Jongens, uitkijken! De vuurtoren gaat achterovervallen!’

Struikelend bereikt Barry de hoek van de straat. Hij rent naar de krantenkiosk.

‘Menéér!’ roept Barry. Het klinkt wanhopig. Hij klemt zich vast aan het houten raamwerk van de kiosk, zoals een drenkeling aan een reddingsboot.

‘Zeg het maar!’ zegt de man. Hij is jong en heeft een pluizig baardje. Er zitten flink wat kale plekken tussen. Het is net hun onlangs ingezaaide achtertuin, waar het gras nog niet overal is opgekomen.

De krantenverkoper heeft zo te zien niet veel aandacht voor de angstige jongen. Zonder naar hem te kijken rommelt hij in een bakje met buttons.

Barry kijkt achterom. De jongens lopen lachend de andere kant op.

Johannes drijft zijn vriendjes als een herder vooruit met zijn skateboardhanden. Hij is de leider van het stel. Zonder hem durven ze niets.

Opgelucht haalt Barry adem. Voor vandaag is hij weer veilig.

'Ja?' De verkoper kijkt hem vragend aan.

'Heeft u, eh ... kauwgom?' brengt Barry hijgend uit.

De man legt een pakje voor hem neer. 'Negentig cent alsjeblieft.'

Barry voelt in zijn broekzak. Hij haalt er een paar muntjes uit. Bij elkaar is het maar vijfentachtig cent. Hij voelt nogmaals in zijn zak, en dan in zijn andere. 'Ik heb niet genoeg.'

De man zucht dramatisch en schuift de kauwgom een stukje naar voren. 'Voor deze keer dan.'

Barry pakt de kauwgom. 'Dank u wel. Dag!'

Barry B.L. Bak vindt het niet fijn op school.
Hij wordt gepest, vooral door Johannes.
Op een dag heeft Barry er genoeg van:
hij besluit terug te gaan pesten.
Maar zijn plan mislukt. Barry vlucht de
school uit en raakt verwickeld in een
overval! Als dat maar goed afloopt ...

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3570-9

9 789048 735709

pesten, avontuur

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846